

Хубава, мека... Мама е майсторка на сладки питки.

— Благодаря, срамежливо отговорило говедарчето.

Е, прощавай!... Врѣме е за у дома... Паси говедата и свирн си съ свирката... Тѣй ще ти бѣде по-весело...

Дѣвойкитѣ взели кошничкитѣ си, усмихнати, ласкаво си взели сбогомъ съ пастирчето, — трѣгнали и високо запѣли:

„В' ливади, в' ливади,

В' зеленитѣ ливади...

Цѣфнали, цѣфнали,

Цѣфнали цвѣтя красиви...“

Младитѣ, чисти гласове на дѣвойкитѣ красиво звѣнѣли по цѣлата гора; а звѣнливата, народна пѣсенъ била тѣй проста, тѣй хубава и тѣй весела за душата... и радвала младия имъ щастливъ и веселъ животъ... А Янко слушалъ пѣсенъта, поклатвалъ глава и почналъ да я тананика на своята ясенова свирка.

Като стигнала у дома си, Тотка силно прѣгърнала майка си и казала:

— Мамо, ние въ гората слушахме какъ Янко — говедарчето свирн на свирка... тѣй хубаво, тѣй жално!... Но, сѣкашъ плачеше той... Тѣй ме заболѣ на сърдце... Чувала ли си го ти?

— Съ своитѣ пѣсни, той оплаква *своя сирашки животъ*, дѣщерко. И иска да каже: „Лошо живѣятъ сирацитѣ. Единъ, самъ-самненичкътъ е сиракътъ, като буренъ, захвърленъ край пѣтя... Всѣки го мѣмри, всѣкой го тласка и бие... А никой го не съжалява, никой го не поучава...“ казала Тоткина майка. Тя била млада жена, красива и ласкава.

Тотка още по-силно прѣгърнала майка си.

— Защо тѣй ми се галишъ? Или си намислила нѣщо? Да не ти се яде баклавичка? питала майката и нѣжно погледвала своята галена шерка.

— Майчице, азъ тѣй... нищо не искамъ. Колко си ми мила!... проговорила дѣвойката, цѣла почервенѣла, а на умъ си помислила:

— Господи, благодаря Ти, че не съмъ сираче; че имамъ майка и татко, че тѣ ме жалятъ, че си имаме